

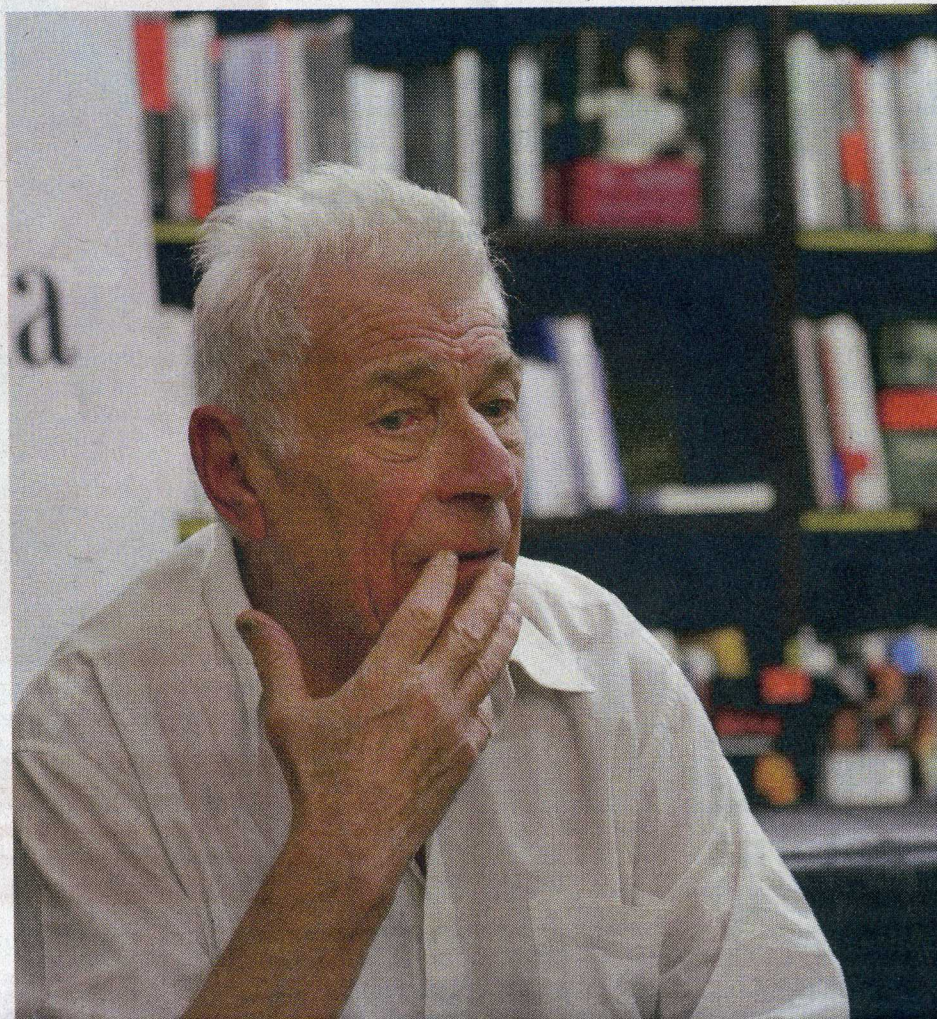
Articles Pere Guixà

L'esperança segons Berger

Aquest llibre és curt i bo. Els disset textos que inclou van ser la majoria d'articles publicats durant l'última dècada, i els millors d'aquests articles són aquells que mostren un caràcter més híbrid. Són textos a mig camí entre l'article d'opinió, l'assaig literari i la peça lírica. Evidentment, no podem parlar de lirisme en textos que ens parlen de política internacional i especialment de la política internacional recent (l'11-S i la invasió d'Iraq, el contenciós a Palestina, el G-8 i l'islam), però la tensió formal que imprimeix Berger als seus escrits depassa la simple reflexió i ens aboca a l'estadi més profund i despulat del pensament. No és aquest, doncs, un llibre conjuntural.

John Berger (Londres, 1926), poeta, narrador, crític d'art; artista plàstic, assaigista polític, és un autor d'obra escassa, tot i que diversificada en molts àmbits i que abasta més de mig segle. Va renovar als anys 80 les lletres angleses, sense ser un rupturista. *Maneres de mirar*, compilació d'assaig, poesia i narrativa, va ser un llibre també influent, i aquesta manera precisa de mirar, que combina de manera molt personal l'anècdota i la categoria, el sentit comú i allò visionari, és el que trobem en aquest *Amb l'esperança entre les dents*, l'eix primordial del qual és la resistència davant d'un món global deixat a l'arbitri d'ignorants.

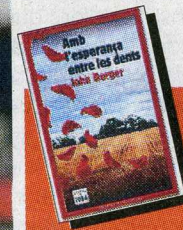
Els meus preferits són els textos sobre

d'intel·lectuals), sobre el pintor Francis Bacon ("la seva mirada és diferent perquè no hi ha testimonis ni consternació"), sobre la dualitat dolor-desig (un article informat màgicament per estrofes de Jim Morrison, Nick Cave i la banda Noir Desir) i, pel que fa als textos de política actual, el

primer de la sèrie, gairebé construït amb aforismes encadenats, en què ens parla de tots els morts que habiten sobre la terra i els problemes del capitalisme per establir-hi una relació de continuïtat natural.

El gust que deixa aquest llibre és eloqüent i indeleble. Berger envia un missatge inconformista, paraula atemporal que s'enfonsa sense pors, amb una esperança que emergeix del patiment, fins al cor del canvi d'era que estem vivint. La veu de Berger té una duresa mineral, és aspra com un grapat de terra, "perd la noció del temps com un mecànic treballant sota un cotxe", segons escriu en un passatge. I tant és a quin text pertany, cer-

Amb l'esperança entre les dents

Autor: **John Berger**

Traducció:

Montse Basté

Editorial:

Edicions del 1984.

Barcelona, 2010

Pàgines: **139**

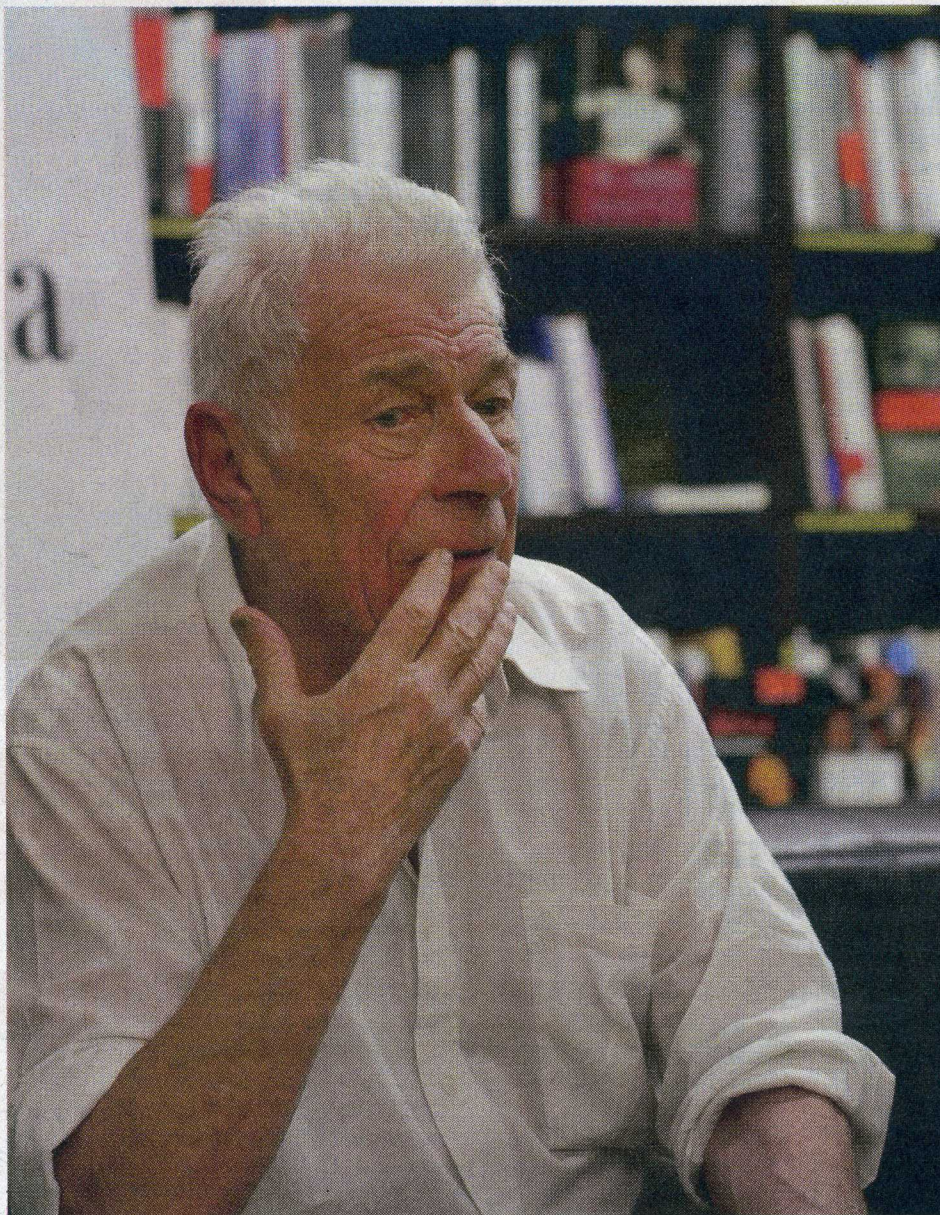
Preu: **17 euros**

L'esperança segons Berger

Aquest llibre és curt i bo. Els disset textos que inclou van ser la majoria articles publicats durant l'última dècada, i els millors d'aquests articles són aquells que mostren un caràcter més híbrid. Són textos a mig camí entre l'article d'opinió, l'assaig literari i la peça lírica. Evidentment, no podem parlar de lirisme en textos que ens parlen de política internacional i especialment de la política internacional recent (l'11-S i la invasió d'Iraq, el contenciós a Palestina, el G-8 i l'islam), però la tensió formal que imprimeix Berger als seus escrits depassa la simple reflexió i ens aboca a l'estadi més profund i despulat del pensament. No és aquest, doncs, un llibre conjuntural.

John Berger (Londres, 1926), poeta, narrador, crític d'art, artista plàstic, assagista polític, és un autor d'obra escassa, tot i que diversificada en molts àmbits i que abasta més de mig segle. Va renovar als anys 80 les lletres angleses, sense ser un rupturista. *Maneres de mirar*, compilació d'assaig, poesia i narrativa, va ser un llibre també influent, i aquesta manera precisa de mirar, que combina de manera molt personal l'anècdota i la categoria, el sentit comú i allò visionari, és el que trobem en aquest *Amb l'esperança entre les dents*, l'eix primordial del qual és la resistència davant d'un món global deixat a l'arbitri d'ignorants.

Els meus preferits són els textos sobre Pier Paolo Pasolini ("el lúcid i angèlic director de *La rabbia*", cinta que no es va estrenar mai), sobre per què Berger continua sent marxista (el qual comença amb la pregunta "Algú vol saber si encara sóc marxista?", com si s'anticipés a una de les preguntes més habituals en els qüestionaris que es fan a tota una casta

John Berger va néixer a Londres el 1926 LLUÍS SERRAT

d'intel·lectuals), sobre el pintor Francis Bacon ("la seva mirada és diferent perquè no hi ha testimonis ni consternació"), sobre la dualitat dolor-desig (un article informat-màgicament per estrofes de Jim Morrison, Nick Cave i la banda Noir Desir) i, pel que fa als textos de política actual, el

primer de la sèrie, gairebé construït amb aforismes encadenats, en què ens parla de tots els morts que habiten sobre la terra i els problemes del capitalisme per establir-hi una relació de continuïtat natural.

El gust que deixa aquest llibre és eloqüent i indeleble. Berger envia un missatge inconformista, paraula atemporal que s'enfonsa sense pors, amb una esperança que emergeix del patiment, fins al cor del canvi d'era que estem vivint. La veu de Berger té una duresa mineral, és aspra com un grapat de terra, "perd la noció del temps com un mecànic treballant sota un cotxe", segons escriu en un passatge. I tant és a quin text pertany, certament, ja que d'imatges

afortunades com aquesta el llibre n'és ple.

Amb l'esperança entre les dents ha de contribuir a un coneixement més gran d'aquest artista valuós i a situar-lo, per si encara no era prou clar, entre els indispensables. Un llibre revelador, emocionant. *

Amb l'esperança entre les dents
Autor: **John Berger**
Traducció: **Montse Basté**
Editorial: **Edicions del 1984**
Barcelona, 2010
Pàgines: **139**
Preu: **17 euros**